

ÚNAVA SVATÝCH

MARTIN K.

(Praha, únor 2011)

Mám na srdci slovo, které se týká únavy Božích synů, únavy svatých. Myslím, že je potřeba se s únavou naučit zápasit a vzepřít se jí. Amen? Vnímám, že je to únava z utahání. Cílem nepřítele je utahat nás.

Nacházíme se na konci věků, na místě, kdy bychom měli vstoupit do svatyně svatých, v plnosti zvítězit a převzít moc a autoritu. Vůbec to není o tom, jestli se to stane nebo nestane. Víme, že se to stane. Rád říkávám: už se to stalo, jenže v budoucnosti. Bůh dal určitým lidem zjevení a ukázal jim, jak to dopadne. Vzal je do budoucna, viděli konec, a tím pádem už to pro nás není otázka. Otázka je, kde budu já. Jan viděl 144 000, jak chválí a zpívají novou píseň (Zj 14:3) – to je fakt. Kde se ti lidé vzali? Prostě došli.

Vnímám, že v této době d'ábel vyvíjí obrovský tlak na to, aby nás utahal. Je tady někdo, kdo má podobný pocit nebo vnímá tlak z utahání? Někdy to umí děti. Zvlášť pokud jsme je nestihli vychovat. Není problém, když udělají jednu, dvě, tři věci, ale patnáct, dvacet? Z člověka to vysaje jakoukoliv energii, je z toho utahaný. Je to tak? Věřím, že je to proto, že se neumíme dobře dívat. Že se na to díváme přirozenýma očima, a ne jako Bůh. Že nehledáme Boží pohled, Boží perspektivu.

Najděme si Daniela 7:25: „*A bude vravieť slová proti Najvyššiemu a unaví svätých Nejvyšších a bude pomýšľať na to, že premení časy a zákon.*“ (Roháčkův překlad) Bude mluvit slova proti Nejvyššímu. Ne proti člověku, ale proti Hospodinu. Bude mluvit slova proti Nejvyššímu a unaví svaté Nejvyšší... Unaví je tím, že ta slova bude mluvit neustále. Mají v sobě totiž moc vás utahat. Zvlášť maminky mají tu zkušenost, že? Utahá vás někdy, když děti něco řeší už po padesáté? To je to, co se děje v této době. Pojďme si nechat otevřít oči a uvidět to. Neustále jsou mluvena slova, která nejsou k zbudování. Jsou to slova k utahání. Jsou určena k tomu, abychom svůj zrak soustředili na všechny možné problémy, hříchy, okolnosti, krize, problémy druhých lidí, maily, telefonáty... Je to proto, že se na věci nedíváme z Boží perspektivy. Nejsme zvyklí je

přinášet Hospodinu. Necháme je na sebe dopadat a řešíme to s ostatními. V tom není žádný život. A to je to, co ďábel chce.

Gabča a Soňa tady mluvily o Nehemiášovi. Píše se, že mu byl zaslán dopis, který měl jeho i všechny ostatní zemdlít. (Neh 6) Měli se tím zabývat natolik, až je to zemdlí. Co s tím udělal Nehemiáš? Jestli se dobře pamatuji, když tak mě opravte, bibliční studenti, tak se sebral, vzal dopis a šel za těmi lidmi na mítink, aby to tam rozebrali. Je to tak? „Ne!“ ☺ Přesně tak. Čekal jsem, že se někdo ozve. ☺ Co tedy udělal? Ani tam nešel! Ignoroval to. Řekl: „Nebudu se tím zabývat.“ Chtěli ho unavit a zemdlít. „Pojď, probereme to spolu. Je tady na tebe nějaká žaloba, pojď to řešit.“ To se dělo znova a znova a znova. Nehemiáš říkal: „Ne, ani se tím nebudu zabývat, protože Bůh mi položil na srdce jisté dílo. Rozpoznávám, že všechno ostatní je od zlého. Rozpoznávám záměr toho zlého mě zemdlít, abych to nakonec vzdal a neměl na Boží dílo sílu.“

Ďábel chce, abych svou sílu vyplýtvál na všechny možné maily a telefonáty, a naprosto se unavil. Tak ztrácíme Boží perspektivu. Jako by to rozředilo Boží pohled, ale i Boží slovo. Protože místo toho, abych všechno přinášel Bohu, omýval se Božím slovem, prorokoval jej do konkrétní situace a přinesl změnu, tu temnotu vlastně přináším do svojí duše, a ona mění mě. Jsem tak pořád níž a níž a níž. Ta věc se mi honí v mysli, a už nemám mysl Kristovu, ale mysl světa, mysl toho problému. Když mám mysl světa, ďábel se určitě postará, aby moje srdce bylo zemdlené. Amen? A tak je moje srdce zemdlené, moje mysl se neustále zabývá všemi problémy, místo toho, aby je přinášela k Bohu a dopouštěla Mu je vyřešit. V tu chvíli se moje srdce stává světským a další krok je, že mě to přivede do světa. Ani nevíte jak, a najednou se nacházíte uprostřed problémů. Najednou jste se stali jejich součástí. Pak přichází ďábel a říká: „Pojďme diskutovat o tom, co děláš s tou zdí, pojďme si to probrat.“ Odpověď na to je: „Nepůjdu tam. Ani tam nepůjdu, protože mě to zemdlí. To nepřináší život!“

V 2. Petrově 2:6 se píše: „*A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením potupil, příklad budoucím bezbožníkům ukázav.*“ Víme, že Sodoma a Gomora byla města plná hříchu. Pojďme se podívat, jak se choval jeden ze spravedlivých lidí. Alespoň Bůh ho nazývá spravedlivým. Verš 7: „*A spravedlivého Lota, těch nešlechtníků prostopášným obcováním ztrápeného, vytrhl.*“ Vidíte to? Lot byl ztrápený. Ztrápený obcováním těch bezbožných nešlechtníků. Je to tam tak? Lotovo srdce se trápilo. Možná byste mohli říct, že je to dobře, protože to znamená, že byl spravedlivý. Byl spravedlivý, tak to by se asi měl

trápit, může se zdát. Ale to není z Boha. Neměl tam totiž vůbec co dělat. Nebylo to místo, které pro něj Bůh měl, místo, kde si Lot měl nechat donekonečna trápit a trýznit svoji duši. Podívejme se ještě na osmý verš: „*Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil.*“ Vidíte to? Neustále, den za dnem. Neustále se díval na jejich nešlechtné skutky a jeho duše se trápila. Není vám to blízké? Mám pocit, že vám to není úplně vzdálené, že? To je přesně ten moment, kdy se někteří z nás nacházíme na místě Lota. Na místě Lota, který nejprve bydlel za zdmi Sodomy a Gomory. A pak, ani nevíme jak, se najednou octl uvnitř. Hle, verš dál, a je tam. Nikde se nepíše, že by se přestěhoval nebo co ho k tomu vedlo. Prostě vás to vcucne.

Proto mi také přišla na srdce písnička „Oči své pozvedám tam k vrcholům hor“, abychom pozdvihli oči a podívali se jinam. Abychom se podívali tam, „odkudž mi pomoc přichází. Pomoc má jest z Tebe, Stvořiteli nebe, Stvořiteli země“. Jak je to dál? „Budu čekat na Tebe, na Tvoji záchranu. Půjď a obživ mne, Pane.“ Tak bychom měli volat k Hospodinu. Oči své pozvedám. To znamená, nesnižuji je dolů a nenechám svoji duši trápit věcmi, které bezbožníci a nešlechtníci páchají.

Přečtěme si ještě jednou 8. verš a vnímejme slova „den po dni“, „slyšením a viděním“. „*Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil.*“ Bydlel mezi nimi. Tady se mluví o tom, že přebýval uprostřed nich. Bydlel mezi nimi a každý den neustálým slyšením a viděním trápil svou spravedlivou duši. Pochopitelně máte možnost být buď spolupachatelé, a pak se vaše duše netrápí (tedy ona se trápí, ale jinak), anebo jste spravedliví, a v tu chvíli vaše spravedlivá duše trpí. Ale to Bůh nezamýšlel. Bůh nás nechtěl uvrhnout doprostřed okolností, ve kterých bychom se den po dni sytili neustálým slyšením a viděním nepravostí a hříchu a trápili a trýznili tak svou duši. Amen? Jenomže, bratří, ono to nebylo jenom o tom, že se to Lotovi stalo. Něco bylo v jeho srdci, co ho odvádělo od Boha, od obecenství s Ním. Měl v sobě zákon, jinak by nebyl spravedlivý. Bůh ho zde nazval spravedlivým, protože si volil dobře. Když přišel anděl, tak Lot přece Hospodina respektoval, miloval Ho. Pochopitelně, jsa v Sodomě a Gomoře, jeho řešení ochrany Božího anděla bylo naprosto, naprosto mimo. (Gen 19:8) Někdy věci řešíme svou vlastní znalostí a tak, jak je řeší tento svět, místo abychom je přinášeli Hospodinu. Tak jak to správně udělal ten anděl, rozumíte? Přišel v moci. Církev se nachází

právě v tom bodu trápení duše. Jinými slovy, má formu zbožnosti, ale zapírá moc. Zapírá schopnost přinést slovo z Boha. Popadnout situaci a povznést ji na rovinu, kde je řešení. My to řešení hledáme jenom dole, tudíž trýzníme a trápíme svoji duši. Bůh říká: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete, a já vám dám odpočínutí.“ (Mat 11:28) Říká: „Hospodin je můj pastýř a nechá mě ležet a odpočívat.“ (Ž 23) Neříkám, abychom nic nedělali. Jsem asi ten poslední, kdo by tohle řekl. Jenom říkám, abychom si odpočinuli v důvěře v Boha a nenechali svou duši trápit. Amen?

Zkontrolujme si, čím se sytí naše myšlenky, čím se zaobírají, co neustále řeší. Je tady někdo, komu někdy přidalo život neustálé zaobírání se slyšením a viděním bezbožnosti? Přihlaste se, komu dává život se těmito věcmi zaobírat a probírat to. Pochopitelně to někdy musíme řešit, ale života nám to nepřidá. Musíme to ale řešit tak, že to přineseme Bohu. Co udělal Nehemiáš, když dostal dopis? Přinesl ho Hospodinu a položil jej před Ním na zem. „Bože, tady vidíš jistou situaci. Tady vidíš náš problém. Tady to máš napsané.“

Občas jsme si s Kristýnkou sedli, vzali složenku, položili ji na stůl a říkali: „Bože, tady to je.“ Předložím situaci před Hospodina a řeknu: „Bože, tady Ti to pokládám. Dávám Ti to k dispozici, chci získat Tvůj pohled.“ Najednou vystoupáte výš. Najednou zjistíte, že Bůh se na to dívá ještě úplně jinak. Dá vám to naději, sílu, víru a schopnost prorocky do situace promluvit a něco s ní udělat. Jako orel, který nezůstává na zemi, ale nahoře na nebi. V situaci, kdy je potřeba jít dolů, sletí jako střela, popadne myšku a vytáhne ji s sebou nahoru, aby si udržel nadhled. Toto bychom měli mít. Neustále se vznášet a chodit s Hospodinem, kochat se Hospodinem. Tak se nám změní perspektiva. Najednou uvidíme jiné věci. Najednou neuvidíme problémy. Najednou uvidíme Boha. Neuvidíme nutně hřích, ale uvidíme Boha.

Lota jeho přemýšlení a chůze nakonec stály strašně moc. Přišel o všecko, co měl. Přišel o manželku. Přišel o majetek. Přišel o spoustu věcí, protože se stal součástí soudu. A Bůh říká: „Nepřipravte se o synovství. Nepřipravte se o naději. Nenechte se připravit o vizi. Nenechte se připravit o slovo, které vám Bůh dal. Nenechte se připravit o povolání, které vám Bůh dal. Nedopusťte, aby vaše duše byla umdlená neustálým každodenním slyšením a viděním nepravostí.“

Co se dělo v Genesis ve 13. kapitole? Abraham s manželkou vyšli z Egypta a vzali s sebou Lota. Abraham byl velmi bohatý, měl zlato, stříbro a dobytek a cestovali s Lotem. Protože jim Bůh oběma žehnal, tak

se stalo, že Lotovi a Abrahamovi pastevcí se mezi sebou začali dohadovat. Tak Abraham řekl: „Lote, podívej se, země je dost veliká, můžeme se klidně rozdělit. Můžeš jít na jednu stranu a já půjdu na druhou a budeme se navštěvovat.“ V tom problém není. Žádné tlačence. Všimněte si, jak Abraham důvěřuje Bohu, říká: „Je úplně jedno, kam půjdu. To není podstatné. Bůh se o mě postará. Vyvedl mě jednou, dvakrát, třikrát. Já se nemusím rozhlížet a vybírat si, protože můj pohled je v Bohu. Ať už budu tam nebo jinde, Bůh se o mě postará. Můžu se na Hospodina spolehnout.“

V 8. verši řekl Abraham Lotovi: „*Nechť, prosím, není nesnáze mezi mnou a tebou...*“ Pojdme se dohodnout, ať nejsou sváry mezi mnou a tebou a mezi našimi pastevcí, vždyť jsme konec konců bratři, tak co bychom se nedohodli? Copak není před tebou celá země? Když se rozhlédneš, copak tady není spousta místa? Odděl se ode mě a vyber si. Pokud se vydáš doleva, půjdu doprava. Pokud chceš jít doprava, půjdu doleva. Vidíte tu obrovskou svobodu? V jeho srdci nebylo nic, co by ho tahalo. V jeho srdci nebyl žádný svár. Řekl: „Chceš stavět? Tak stavěj, já budu kopat. Aha, ty chceš kopat? Tak kopej, já budu stavět. Sloužím Hospodinu. Mám před sebou dost práce. Země je veliká, povolání je veliké a já nemám potřebu ani chuť ani čas neustále řešit nějaké spory a sváry. Nechci to mít stále na mysli, potřebuji v Bohu dělat něco jiného.“

A tak Lot pozdvihl své oči a viděl planinu Jordánskou, že je výborně zavlažovaná. „*Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všecku rovinu vůkol Jordánu, kteráž předtím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všecka až k Ségor svlažována byla, jako zahrada Hospodinova, a jako země Egyptská.*“ Byla krásně svlažovaná, jako zahrada Hospodinova a jako země Egyptská. Podíval se na tu zemi ještě předtím, než ji Hospodin zničil. On to neviděl. Nedokázal to vidět. Vybíral si podle přirozeného pohledu. To ale znamená, že musel sestoupit dolů na nízkou rovinu. Ten pohled nás někdy stáhne dolů na nízkou rovinu. A tam dole fungujeme a necháme svou duši trápit. Problém je, že dolů odneseme i srdce, které v sobě má spravedlnost. A tak jsme dole uprostřed různých situací, díváme se na ně, posloucháme je, až nás vcucnou a trápí naši duši.

Verš 12: „*Abram bydlil v zemi kananejské, ale Lot přebýval ve městech té roviny, podav stanů až k Sodomě.*“ Takže se tam dole zabydlil a své stany postavil až k Sodomě. Kousek dál čteme, že najednou, ani nevíme jak, bydlí v Sodomě. Ve městě. Jasně, má to blíž do tržnice. A o tom to přesně je. Necháme se ovlivnit a věci nás bombardují a bombardují a bombardují, až se staneme jejich součástí. Neustále to můžeme mezi

sebou probírat, řešit a pak zjistíme, jak to ovlivňuje náš pohled. Už se nedíváme, tak jak se dívá Bůh, ale celou dobu se trápíme a trápíme. To Bůh neměl na mysli. Řeči a slova, která mluví proti Svatému Nejvyššímu, jsou vlastně určena k tomu, aby unavila a utahala Jeho svaté. Bůh chce, abychom je odmítli. Abychom je odmítli, přilnuli k Bohu a nechali k nám promlouvat Jeho slova. Tak získáme Jeho pohled, Jeho perspektivu, Jeho moc a autoritu.

Podívejme se na verš 13: „*Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí.*“ O tom mluví i 2. Petr 2:8, kde se píše, že to byli zlí lidé, velicí hříšníci před Hospodinem. Když se tam Lot zabydlel, tak ať chtěl nebo nechtěl, stejně se tím krmil. A teď se podívejme na Boží pohled jako výsměch tomu, co Abraham a Lot udělali. Čtrnáctý verš: „*I řekl Hospodin Abrahamovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní oči svých a pohleď z místa, na němž jsi na půlnoci a na poledne i na východ a na západ. Nebo všechnu zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semeni tvému až na věky.*“ Jaké dělení? Co tady děláš? Stejně je všechno tvoje. To znamená, že když se Abraham ponížil v tom, že si vybírat nemusí, že se Bůh o něj postará, a dal Lotovi vybrat, tak Lot si vybral zdánlivě to nejlepší. Ale Bůh to viděl jinak. Bůh řekl: „To všechno je stejně tvoje. Dám to tobě a tvému semeni, dám ti zemi na východ, na západ, vlevo, vpravo, vpředu, vzadu.“ Bůh nám to dá. Vždyť tak to Bůh zamýšlel. Bůh ji chce dát svým synům. Komu jinému? Nemusíme se bát, že o něco přijdeme. To je svoboda, kterou v Kristu máme. Nemusíme se bát, že když něco položíme, tak jsme o to přišli. Bůh nám to dá, Bůh nám to vrátí. A nejenže vrátí, ale dá nám s tím úplně novou perspektivu.

V různých církvích se lidé dohadují: „Ty si vezmeš Moravu, já si vezmu Čechy.“ Anebo: „Ty si vezmi tenhle region, já si vezmu tamten region.“ Nebo: „Já si vezmu zodpovědnost za chvály a ty za pastorační. Pojdme si to takhle pěkně rozdělit.“ Ale Bůh se tomu směje a říká: „Co to děláte? Jak uvažujete? Pusťte to a choďte se mnou. Protože ve mně máte všechno a beze mne nemáte stejně nic.“ Můžeme si v Bohu odpočinout, protože Bůh je stálý. Přemýšlení, jestli se někomu něco líbí nebo nelíbí, vás jediné unaví. To vás utahá. Mávněte nad tím rukou a řekněte: „Tak si to vezmi. Vezmi si to, tady to máš.“ A pusťte to. Jdu se zabývat něčím jiným. Když máš potřebu tady dokola řešit sodomské a gomorské, tak si je řeš, ale já ji nemám. Mám jiné věci na zábavu, je tady nějaké Boží dílo. Potřebuji chodit s Bohem.

Co vlastně Abraham celou dobu hledal, co se města týče? Hledal město, jehož stavitelem je Bůh. (Žd 11:10) Co to znamená město, jehož

stavitelem je Bůh? To znamená, že nehledal nějaké přirozené město. Určitým způsobem nic takového nehledal. Nehledal místo, kde by se usadil. Jeho vize totiž byla daleko výš. Byla výš! Jinými slovy nehledal církev, kterou by zbudoval. Nehledal pozici. Nehledal postavení, výsadu nebo jméno. Protože věděl, že to všechno je dočasné a marné. Hledal svoje místo v Kristu a chtěl se usadit na místě, které je věčné. Pak se dočasné věci lehce pouští. V tu chvíli o ně bojovat nemusím a nebudu. Tam není moje srdce, tam nesměřuji ani to nehledám a netrápí mě to. Chceš-li jít vpravo, jdi vpravo; proč bychom měli mít sváry? Není důvod, aby byly sváry mezi tebou a mnou, mezi tvými a mými. Vyber si, kam chceš jít, a jdi tam. Ale Boží povolání a Bůh je dál, je nad tím. Měli bychom směřovat a sytit se vizí. Vizí toho, co máme v Kristu. Vizí toho, kým bychom měli být. Měli bychom vítězit a radovat se z vítězství. Měli bychom se nechat Bohem použít a chodit s Ním. Chodit s Ním na denní bázi. A nebýt utahaní neustálým díváním se a posloucháním věcí sodomských a gomorských.

Bratří, buďte povzbuzeni a napomenuti zároveň. Buďte potěšeni a opusťte chození, dívání se a přebývání na planinách Jordánu. Vystupte na hory. Vystupte na hory a získejte pohled shůry. Získejte pohled Hospodina. Přineste svůj problém, dopis nebo věc před Hospodina a nechte Ho, ať se o to postará. Dopusťte Mu to udělat. Pokud jste zhřešili, činite pokání, pokud jste nezhřešili a Bůh vám to nedává do ruky, tak si to do ruky neberte. Nechte to Hospodinu, Bůh se o to postará. Bůh to umí vyřešit. Kdo ví, co Bůh koneckonců sleduje. Jeho fungování, přemýšlení a práce je o tolik vyšší než naše. Komplexnost jeho přemýšlení, co se snaží v celkové velké hře udělat, nepostihnete.

Jestli hrajete šachy, tak víte, že jsme schopni přemýšlet dva nebo tři tahy dopředu. Ale kdyby proti vám hrál Bůh, tak se nedívá na jeden konkrétní tah, který teď udělá. Říkáte si, proč právě takový tah? Ale jemu nejde o tento tah. Bůh zároveň hraje všemi figurami. Hraje hru, která sleduje zásadní cíl, a to porazit černé. V tu chvíli to možná vypadá jako nějaký chybný manévr a můžeme se tím trápit. Ale spolehněte se na to, že ví, co dělá. Možná se na to díváte pohledem sebe samých, svých okolností, své situace, očima jednoho pěšáčka, střelce nebo dámy. Ale Bůh se na to dívá jako na celkovou hru. Jedním tahem řeší spoustu věcí okolo. A protože my to nevíme, neumíme to uchopit, tak se trápíme a soužíme. Jé, taková situace, stalo se tohle, někdo řekl tamto ... Kdo ví, co Bůh dělá v jeho životě. Kdo ví, co dělá v životě jeho blízkých. Kdo ví, koho chce skrze to spasit, koho chce dovést k pokání. Víte to? Víte, jak to všechno

dopadne? Jak dopadnou všechny situace, okolnosti, životy? Víte, po čem Bůh v životech lidí jde? A nejen těch okolo nás, ale i těch, kteří jsou ve druhé, čtvrté nebo páté řadě? Budeme se trápit, když to nevidíme? Budeme se na to dívat a říkat: „Bože, co teď? Jezdec!“ Nebo uděláme krok stranou a řekneme: „Bože, spolehnu se na Tebe!“ Čiňte pokání, máte-li z čeho. Nemáte-li, spočiňte v Hospodinu a nedopusťte svojí duši, aby se neustále den za dnem trápila nasloucháním a mluvením, které má svaté unavit.

Bratří, jsme příliš unavení. Jsme příliš unavení tím, že se sytíme věcmi, které nás jen znaví. Měli bychom pracovat. Práce vás neunaví. Práce vás povzbudí a posílí. Měli bychom pracovat pro Hospodina, pracovat v Kristu. Hledat Jeho srdce, hledat Jeho mysl. Amen? A odložit všecky věci, které nás tíží. Pokud je to hřích, pryč s ním. Vypněte to, vyhoďte to, odvalte to, utečte tomu, zvítězte nad tím nebo cokoliv jiného, ale nenechte se ubíjet a utloukat. Máme běžet a letět! Bůh vám požehnej.